

havde optaget ham. Blandt de Engskifter, der vilde blive berørt af hans Strømregulering, var der ogsaa et Par, der tilhørte Præstegaarden i Borup, og det var hertil, han i den Anledning agtede sig hen. Han havde ikke talt med Pastor Fjaltring siden hint tilfældige Sammentræf i Høladen under Tordenvejret for godt halvandet Aar siden. Han havde et Par Gange kørt ham forbi, naar den sære Mand i Skumringen gik sine ensomme Spasereture paa afsides Veje, og han havde da ogsaa regelmæssigt hilst ham, dog — som det syntes — uden at blive genkendt. Men overalt paa Egnen havde han hørt Folk snakke om ham og om hans ulykkelige Familjeliv. Navnlig gik der de utroligste Historier om hans Kone, der skulde være ganske ødelagt af Drik.

Vejen sænkede sig i et stort Sving ned mod Bøstrup By, og pludselig lyste det op i hans Ansigt. Derhenne bag Præstegaardens Havelaage øjnede han Inger, der stod med et Sjal over Hovedet og kiggede efter ham.

„Du Syvsover!“ raabte hun ham imøde. „Hvor bliver du af?“

„Har du ventet?“

„Jeg er som Is over hele Kroppen.“

„Stakkel dog!“

Han var nu naaet hen til hende og kørte Havegærdet saa nær, at deres Munde — i Skjul af en Hyben — kunde mødes over Stakittet.

„Godmorgen, min egen Ven!“

„Godmorgen! Hvor skal du hen idag?“

„Aa, jeg har travlt. Jeg maa straks afsted.“

„Det er ikke til at udholde. Altid har du travlt. Farvel da! Kommer du i Aften?“

„Det gør jeg!“

Et nyt Kys og endnu et og „et lille et i Tilgift“ — som Per sagde.

„Blakken“ havde sat sig i Bevægelse, men de blev ved at holde hinanden i Hænderne, indtil de ligefrem reves fra hinanden. Saa atter „Farvel, Farvel“, og Viften, indtil Vognen forsvandt bag et Gaardhjørne.

— — Henimod Middagstid, efter at have tilbragt nogle Timer